

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 28Co/153/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2221202049
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2221202049.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová a sudcov: JUDr. Erika Tischlerová a JUDr. Peter Duman, v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XX, D. D. zastúpenej advokátom: JUDr. Zsolt Hodosi, Veľkoblahovská 6750, Dunajská Streda, proti žalovanému: E. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXXX/XX, G., o zaplatenie 6.480 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 5C/21/2021-295 zo dňa 25. júna 2024 – voči vyhovujúcemu výroku I. a výroku III. o trovách konania, takto

rozhodol:

Odvolačný súd napadnutý rozsudok vo výrokoch I. a III. z r u š u j e a v e c v r a c i a v zrušenom rozsahu súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

- 20 -
28Co/153/2024

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výkonom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 4.704,- eur spolu s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 24,- eur odo dňa 01.12.2018 do zaplatenia, zo sumy 180,- eur odo dňa 01.01.2019 do zaplatenia, zo sumy 180,- eur odo dňa 01.02.2019 do zaplatenia, zo sumy 180,- eur odo dňa 01.03.2019 do zaplatenia, zo sumy 180,- eur odo dňa 01.04.2019 do zaplatenia, zo sumy 180,- eur odo dňa 01.05.2019 do zaplatenia, zo sumy 180,- eur odo dňa 01.06.2019 do zaplatenia, zo sumy 180,- eur odo dňa 01.07.2019 do zaplatenia, zo sumy 180,- eur odo dňa 01.08.2019 do zaplatenia, zo sumy 180,- eur odo dňa 01.09.2019 do zaplatenia, zo sumy 180,- eur odo dňa 01.10.2019 do zaplatenia, zo sumy 180,- eur odo dňa 01.11.2019 do zaplatenia, zo sumy 180,- eur odo dňa 01.12.2019 do zaplatenia, zo sumy 180,- eur odo dňa 01.01.2020 do zaplatenia, zo sumy 180,- eur odo dňa 01.02.2020 do zaplatenia, zo sumy 180,- eur odo dňa 01.03.2020 do zaplatenia, zo sumy 180,- eur odo dňa 01.04.2020 do zaplatenia, zo sumy 180,- eur odo dňa 01.05.2020 do zaplatenia, zo sumy 180,- eur odo dňa 01.06.2020 do zaplatenia, zo sumy 180,- eur odo dňa 01.07.2020 do zaplatenia, zo sumy 180,- eur odo dňa 01.08.2020 do zaplatenia, zo sumy 180,- eur odo dňa 01.09.2020 do zaplatenia, zo sumy 180,- eur odo dňa 01.10.2020 do zaplatenia, zo sumy 180,- eur odo dňa 01.11.2020 do zaplatenia, zo sumy 180,- eur odo dňa 01.12.2020 do zaplatenia, zo sumy 180,- eur odo dňa 01.01.2021 do zaplatenia, zo sumy 180,- eur odo dňa 01.02.2021 do zaplatenia, všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Výkonom II. konanie v časti nároku na zaplatenie sumy 1.776,- eur s príslušenstvom zastavil. Výkonom III. priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 72,60 % a výkonom IV. rozhodol, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku v samostatnom uznesení.

2. Rozhodnutie súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 137 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a vecne tým, že vykonaným dokazovaným mal preukázané, že strany sporu boli manželia, ktorých manželstvo bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Dunajská streda dňa 02.10.2015, ktorý rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 26.11.2015. Bývalí manželia počas trvania

manželstva nadobudli nehnuteľnosť v kat. území G., Obec G., vedenú na LV č.XXXX - rodinný dom č. s. XXXX, na parcele č. 246/1, v podielovom spoluvlastníctve strán sporu v podiele 1/2, pôvodne nadobudnuté do bezpodielového spoluvlastníctva, ktoré bolo zrušené právoplatným rozsudkom po rozvode manželstva. Výlučným vlastníkom parcely č. 246/2 zastavanej plochy a nádvoría o výmere 96 m² v kat. úz. G., vedené na LV č. XXX je žalovaný titulom dedenia. Žalobkyňa v konaní sp. zn. 15C/20/2020 tvrdila, že od tej doby čo odišla zo spoločnej domácnosti, žalovaný ešte počas trvania manželstva, vylákal od nej kľúče od domu a viac ich nevrátil a tým jej znemožnil zobrať si svoje osobné veci. Toto tvrdenie žalobkyne žalovaný v rámci tohto konania nepoprel, čím dosvedčil, že nemal úmysel do budúca umožniť žalovanej nehnuteľnosť užívať v rozsahu jej spoluvlastníckeho podielu. Súd mal za to, že táto samotná okolnosť svedčí o postoji žalovaného k právam žalobkyne, akýmkoľvek spôsobom naložiť so svojim podielom na nehnuteľnosti. Súd považoval za tendenčné tvrdenie žalovaného, že predmetnú nehnuteľnosť neužíva, nakoľko jeho trvalé bydlisko je vedené v G., F. H. I. XXXX/XX a nie č. s. XXX, na parcele 246/1, keďže domovú nehnuteľnosť s. č. XXX má vo vlastníctve už od roku 2002. Ak by býval na uvedenej nehnuteľnosti, prečo by znemožnil žalovanej užívať svoj spoluvlastnícky podiel do vyporiadania nehnuteľnosti, keď jej zobral kľúče od domu. V rámci rozvodového konania sa žalovaný v podaní dňa 10.09.2015 v rámci umiestnenia maloletého dieťaťa vyjadril, že počas letných prázdnin sa maloletá nachádzala v jeho starostlivosti a že sa cíti dobre vo svojom obvyklom prostredí v rodinnom dome, v jeho spoločnosti je rada. Keďže ide o spor medzi bývalými manželmi, kde došlo k oddelenému žitiu už v čase trvania manželstva a vymknutiu žalobkyne v decembri 2014, teda ešte pred samotným rozvodom, pričom je tu prekážka, ktorá bráni vstupu žalobkyne na nehnuteľnosť aj v prípade, že by chcela využiť svoje užívacie právo ako spoluvlastník, nakoľko pozemok na ktorom je postavený rodinný dom je vo výlučnom vlastníctve žalovaného, súd to považoval za dôvod brániaci užívať domovú nehnuteľnosť už týmito nespornými okolnosťami tohto prípadu. Aby mohla vstúpiť na nehnuteľnosť - pozemok na ktorom je postavený dom, potrebuje súhlas žalovaného. Ten opakovane pri osobnej, ohlásenej návšteve v novembri 2021 a opakovane v októbri 2023, hoci aj bol v prvom prípade doma, keď sa pohol záves, podľa tvrdenia žalobkyne, ani v jednom prípade, neumožnil vstup žalobkyne na nehnuteľnosť. Žalovaný nepreukázal tvrdenia o presťahovaní sa do zdedeného rodičovského domu, keď okolnosti už len pri návšteve v roku 2020, ktorú potvrdil aj žalovaný, svedčili o tom, že žalovaný trvale užíval spoločný rodinný dom, aj s treťou osobou, keď vychádzal z domu v domácom oblečení a v papučiach. Jeho matka mala byť spolu s bratom umiestnená do domova sociálnych služieb už v roku 2017, alebo 2019. Žalovaný nevedel presne uviesť obdobie, kedy v zdedenom dome mal bývať. Súd nepovažoval, tvrdenú prekážku technického stavu nehnuteľnosti - nemožnosť obývať dom, za opodstatnenú. Rodinný dom strán sporu bol skolaudovaný v roku 2004, pokiaľ by mal žalovaný trvale obývať zdedený rodičovský dom, nevysvetlil, prečo potom po roku 2017, alebo 2019 (sám sa nepamätal, kedy bola matka umiestnená do domova), vyšiel zo spoločného rodinného domu a v prítomnosti ešte ďalšej osoby. Žalovaný neuniesol dôkazné bremeno na svoje tvrdenia o neužívaní nehnuteľnosti. Potom platí, že ak spoluvlastník, ktorý spoločnú nehnuteľnosť užíva nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu, nemusí ostatným spoluvlastníkom poskytovať peňažnú náhradu (ekonomickú protihodnotu užívania) len vtedy, ak preukáže existenciu zmluvy o bezodplatnom užívaní spoločnej nehnuteľnosti. Ak nepreukáže, že je oprávnený spoločnú nehnuteľnosť užívať nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu bezodplatne, vzniká mu bezdôvodné obohatenie, za ktoré musí ostatným spoluvlastníkom poskytnúť peňažnú náhradu ako ekonomickú protihodnotu toho, čo nemôže byť vrátené. Ak by existovala medzi spoluvlastníkmi platná zmluva o odplatnom užívaní ich spoločných nehnuteľností, žalobca by nemal dôvod požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia, ale žaloval by na splnenie záväzku zo zmluvy (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 24.1.2007, sp. zn. 33 Odo 778/2005).

3. Súd prvej inštancie považoval nárok žalobkyne za dôvodný, keď žalovaný nepreukázal žiadny dôvod užívania spoluvlastníctva nad rámec jeho spoluvlastníckeho podielu. Samotná skutočnosť, že žalobkyňa opustila nehnuteľnosť a prestala ju trvale užívať, neznamenať vzdanie sa práva k predmetnej nehnuteľnosti. Jej spoluvlastnícky podiel ostal zachovaný a žalovaný jej podiel užíval, z čoho je povinný zaplatiť náhradu za jej nadužívanie. Žalobkyňa si uplatnila nárok na zaplatenie náhrady za neužívanie svojho spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnosti, rodinného domu o výmere 120 m², 3,- eurá za m², nájomné 360,- eur na mesiac, čo oprela o stanovisko realitnej kancelárie Direct Real Comfort REKATO plus s. r. o. zo dňa 12.02.2021, vychádzajúc z aktuálnej trhovej ceny z možnosťou odchýlok plus - mínus 10 %. Nehnuteľnosť sa nachádza v katastri obce G. a v prípade prenájmov rodinných domov uvedenom katastri uviedol cenu bez režijných nákladov. Žalovaný vo svojich vyjadreniach k žalobe žiadnym spôsobom výšku uplatneného nároku nerozporoval. Až v záverečnej reči, na pojednávaní dňa 24.03.2022 uviedol, že nebola preukázaná výška uplatnenej pohľadávky, keď doklad mal len

informatívny charakter, nezohľadňoval skutočnosť, že žalovaný je výlučným vlastníkom pozemku na ktorom bol dom postavený. Keďže žalovaný tvrdenie žalobkyne o výške náhrady riadne nepoprel, dôkaz na svoje tvrdenia v priebehu konania neprodukoval, a to ani po zrušení a vrátení veci, neuviedol ani v záverečnej reči, hoci mu nič nebránilo v tom, aby taký dôkaz predložil (odhad inej realitnej kancelárie, odborný posudok) a tým poprel tvrdenia žalobkyne o výške nájomného v uvedenom čase za danú nehnuteľnosť, súd vyčíslil výšku nároku žalobkyne v uplatnenej výške. Priznal nárok na náhradu za obdobie od decembra 2018 až do februára 2021, keď nárok vo zvyšnej časti, žalobkyňa vzala späť, po námietke premlčania vznesenej žalovaným. Vzhľadom na čiastočné späťvzatie nároku žalobkyňou za obdobie od 01.03.2018 do 01.11.2018 v sume 1.776,- eur s príslušenstvom, súd rozhodol aj o čiastočnom zastavení konania v späťvzatej časti, keď k zastaveniu došlo vinou žalobkyne, lebo žalovaný v uvedenej časti uplatnenej pohľadávky vzniesol námietku premlčania. V zmysle § 517 ods. 1 a 2 OZ žalobkyni vznikol nárok na zaplatenie úrokov z omeškania stanovených zákonom v zmysle § 3 nariadenia SNR č. 87/1995 Zb. v zmysle novely č. 586/2008 Z.z. a novely č. 20/2009 Z.z. Úrok z omeškania v rozhodnom čase bol vo výške 5 % ročne, počítaný od prvého dňa v tom ktorom mesiaci.

4. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a vzhľadom na úspech žalobkyne v pomernej časti nároku, jej súd priznal náhradu trov konania v rozsahu 72,60 %.

5. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný odvolanie v rozsahu jeho vyhovujúceho výroku I. a výroku III. o nároku na náhradu trov konania, poukazujúc na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP, teda že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovanému prizná voči žalobkyni nárok na plnú náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania. V odvolaní žalovaný poukázal na ust. čl. 20 ods. 3, čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, ako aj ust. § 3 ods. 1, § 122 ods. 3, § 123, § 124, § 137 ods. 1, § 563 Občianskeho zákonníka a uviedol, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné ustáliť obdobie, za ktoré bol žalobkyni voči žalovanému priznaný nárok na náhradu za neužívanie spoločnej nehnuteľnosti. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku tento údaj nijako nevyplýva, súd síce v ods. 1. odôvodnenia spomína, že „uplatnené obdobie“ je odo dňa 01.03.2018 do dňa 01.05.2021 (teda 38 kalendárnych mesiacov, čo zodpovedá žalobkyňou pôvodne uplatnenej istine v sume 6.480,- eur, určenej ako súčin mesačnej sadzby náhrady za neužívanie spoločnej nehnuteľnosti v sume 180,- eur a počtu 38 kalendárnych mesiacov), avšak žalobkyni priznaná istina predstavuje iba sumu 4.704,- eur, ktorá pokrýva iba obdobie 26,13 kalendárnych mesiacov, ktoré v komparácii so znením časti bodu I. výroku napadnutého rozsudku o úrokoch z omeškania zrejme zodpovedá obdobiu odo dňa 27.11.2018 do dňa 31.01.2021 v dĺžke 26 mesiacov a 4 dní [nakoľko žalobkyňa požadovala a súd jej priznal tiež úrok z omeškania zo sumy 24,- eur odo dňa 01.12.2018, ktorá suma za november 2018 zodpovedá sadzbe za 4 dni, keďže 24,- eur = (180,- eur/30 dní) x 4 dni]. Navyše, konkrétne obdobie, za ktoré bol žalobkyni priznaný nárok na náhradu za neužívanie spoločnej nehnuteľnosti, nevymedzila jednoznačne a nesporne ani žalobkyňa. V závere bodu II. podanej žaloby zo dňa 11.05.2021 sa uvádza, že „si uplatňuje náhradu za obdobie od novembra 2017 do súčasnosti, t. j. za uplynulých 36 mesiacov“, čo je však vyslovene zmätočné, keďže v prípade uvedenej žaloby vyhotovenej dňa 11.05.2021 zodpovedá pojmu „súčasnosť“ obdobie kalendárneho mesiaca máj 2021, avšak čas 36 kalendárnych mesiacov od kalendárneho mesiaca november 2017 predstavuje také obdobie, ktoré sa končí uplynutím kalendárneho mesiaca októbra 2020; uvedenú zmätočnosť žaloby (pokiaľ ide o konkrétne obdobie, za ktoré mal byť žalobkyni priznaný nárok na náhradu za neužívanie spoločnej nehnuteľnosti) pritom ďalej umocňuje bod III. podanej žaloby a v nadväznosti naň bod IV. podanej žaloby (žalobný návrh), z ktorých možno odvodiť, že žalobkyňa si uplatňuje náhradu za neužívanie spoločnej nehnuteľnosti za kalendárne mesiace február 2018 (s prvou „splátkou“ sa mal žalovaný podľa žaloby dostať do omeškania dňa 01.03.2018) až apríl 2021 (s poslednou „splátkou“ sa mal žalovaný podľa žaloby dostať do omeškania dňa 01.05.2021), čo predstavuje celkovo 39 kalendárnych mesiacov a nie 36 kalendárnych mesiacov (bod II. žaloby). Namietanú zmätočnosť podanej žaloby pritom žalobkyňa zavrhla svojim podaním zo dňa 11.10.2021, ktorým došlo k čiastočnému späťvzatiu žaloby, a to v tom smere, že podľa upraveného žalobného návrhu, ktorý je obsiahnutý v tomto podaní, sa môže javiť, že žalobkyňa si ďalej uplatňuje náhradu za neužívanie spoločnej nehnuteľnosti už iba za obdobie odo dňa 27.11.2018 do dňa 31.01.2021, teda v dĺžke 26 mesiacov a 4 dní. V uvedenej sporovej veci nebolo doteraz zo strany žalobkyne jednoznačne vymedzené, za aké konkrétne časové obdobie si nárok na

náhradu za neužívanie spoločnej nehnuteľnosti vlastne uplatnila. Ide pritom o rozhodujúcu skutočnosť, ktorá má priamy vplyv na možnosť žalovaného uplatňovať prostriedky procesnej obrany a zisťovanie skutkového stavu, a ktorý pre súd znamená nemožnosť priznania takéhoto (neurčitého) nároku. Konanie má teda inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

6. Súčasne z vykonaného dokazovania nevyplývajú súdom prvej inštancie tvrdené skutkové zistenia. Žalobkyňa v podanej žalobe tvrdila, že ona sama spoločný rodinný dom v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu neužíva, pričom spoločný rodinný dom je údajne užívaný žalovaným v rozsahu, ktorý prevyšuje jeho spoluvlastnícky podiel; toto tvrdenie žalobkyne žalovaný od počiatku výslovne poprel, uviedol aj vlastné tvrdenia o týchto skutkových okolnostiach a žalobkyňa ich opak iba tvrdila, no žiadnym spôsobom ho nepreukázala a nesporne teda ohľadom svojich tvrdení neuniesla dôkazné bremeno, ani pokiaľ ide o základ uplatneného nároku. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je nijako jasné, či dôvodom na priznanie tohto nároku žalobkyňi bol fakt, že žalovaný spoločný dom užíval nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, alebo že žalobkyňi bránil v užívaní spoločného domu, prípadne kombinácia uvedených skutočností. Podľa skutkových zistení súdu žalovaný od žalobkyne ešte počas trvania manželstva (manželstvo zaniklo rozvodom dňa 26.11.2015) mal vylákať kľúče od spoločného domu a viac ich žalobkyňi nevrátiť, čím mal žalobkyňi znemožniť zobrať si osobné veci a zároveň mal „dosvedčiť“, že nemal úmysel do budúcnosti umožniť žalobkyňi spoločný dom užívať v rozsahu jej spoluvlastníckeho podielu, hoci súd súčasne uznal, že žalobkyňa sama uviedla, že žalovaného žiadnym spôsobom nevyzvala, aby jej nehnuteľnosť sprístupnil a že ani nemala reálny záujem spoločný dom užívať. Z vykonaného dokazovania však podľa žalovaného nevyplýva, že by žalovaný od žalobkyne vylákal kľúče od tohto domu v úmysle v budúcnosti jej znemožniť užívanie jej spoluvlastníckeho podielu na spoločnom dome (ktorý v čase súdom prvej inštancie takto tvrdených udalostí ani nebol v podielovom spoluvlastníctve, v tom je až odo dňa 27.11.2018), práve naopak, žalovaný vo svojom výsluchu na pojednávaní dňa 16.04.2024 všetky tieto skutočnosti, ku ktorým malo dôjsť ešte počas trvania manželstva, teda niekoľko rokov pred obdobím, na ktoré sa pravdepodobne žaloba vzťahuje, presvedčivo vysvetlil v tom smere, že tieto neboli v žiadnom prípade motivované snahou vylúčiť žalobkyňu z užívania spoločného domu. Súd ďalej „spochybnil“ tvrdenia žalovaného, podľa ktorých rodinný dom neužíva, pričom poukázal na trvalé bydlisko žalovaného a na fakt, že ak by býval v inom dome, nemal dôvod znemožniť žalobkyňi užívať svoj spoluvlastnícky podiel na spoločnom dome. Ide pritom iba o úvahy, ba dokonca ničím nepodložené špekulácie súdu prvej inštancie, keďže trvalý pobyt je kategória, ktorá má čisto evidenčný charakter a nič nevytvára o reálnom skutkovom stave, teda o tom, kde žalovaný v rozhodnom období reálne býval, nehovoriac o výslovne kapcióznom tvrdení súdu, že úmysel žalovaného eliminovať užívanie spoločného domu žalobkyňou vylučoval, aby užíval iný, susediaci dom v jeho výlučnom vlastníctve. Ani tieto skutkové závery súdu nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní.

7. Nesprávny je tiež záver súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný nepreukázal, že sa presťahoval do druhého domu, ktorý bol v jeho výlučnom vlastníctve, keď okolnosti už len pri návšteve v roku 2020, ktorú potvrdil aj žalovaný, svedčili o tom, že trvale užíval spoločný rodinný dom aj s treťou osobou, keď vychádzal zo spoločného domu v domácom oblečení a v papučkách. V predmetnom spore je dôkazné bremeno primárne na strane žalobkyne ako strany, ktorá tvrdí, že má nárok na náhradu za neužívanie spoločnej nehnuteľnosti, teda žalobkyňa je povinná preukázať splnenie všetkých podmienok vzniku a trvania tohto nároku na celé obdobie, za ktoré žiada jeho prisúdenie. Žalobkyňa však toto dôkazné bremeno zjavne neuniesla, čo súd „vyriešil“ prenosom tohto dôkazného bremena na žalovaného, ktorý mal podľa súdu preukázať, že neužíval spoločný dom. Dôkazom toho, že nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu spoločný dom užíval, pritom nie je v žiadnom prípade incident vyvolaný žalobkyňou, ktorý súd mierne označuje ako „návštevu v roku 2020“. Jednak ide o ojedinelý prípad počas viac ako troch rokov, za ktoré si žalobkyňa voči žalovanému uplatňovala nárok na náhradu za neužívanie spoločnej nehnuteľnosti, jednak žalovaný všetky okolnosti, ktoré boli dôvodom, že vychádzal zo spoločného domu v domácom oblečení a v papučkách obšírne a presvedčivo vysvetlil vo svojom výsluchu na pojednávaní dňa 16.04.2024. Napokon absurdne vyznieva vo vzťahu k predmetu sporu, ktorý sa zjavne týka obdobia pred dňom podania žaloby, teda dňa 28.05.2021, snaha súdu prvej inštancie dôvodnosť nároku žalobkyne podoprieť skutkovými okolnosťami údajnej osobnej, ohlásenej návštevy spoločného domu zo strany žalobkyne v novembri 2021 (šesť mesiacov po podaní žaloby) a opakovane v októbri 2023 (takmer dva a pol roka po podaní žaloby), teda v oboch prípadoch zjavne v čase, ktorý ani náhodou nespadá do obdobia, za ktoré žalobkyňa v tomto konaní požaduje náhradu za neužívanie spoločnej nehnuteľnosti. Žalovaný zároveň namietajú aj to, že skutkové závery súdu prvej inštancie, ktoré

odvodil zo žalobkyňou predloženého odborného vyjadrenia a odhadu nájomnej ceny rodinných domov zo dňa 12.02.2021, nemajú v tomto dôkaze oporu, nakoľko tento doklad sa neviaže konkrétne k spoločnému domu, je iba informáciou o tom, že ku dňu jeho podania vo februári 2021 (nie za celé rozhodné obdobie) je v meste G. nájomné za rodinné domy približne (nie fixne) na úrovni 3,- eurá za 1 m², aj to s odchýlkou +/-10 %. Súd teda dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

8. Podľa obsahu žaloby si žalobkyňa voči žalovanému uplatňuje právo na finančnú náhradu za to, že ako druhý podielový spoluvlastník údajne užíva spoločnú vec nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Základným predpokladom vzniku práva niektorého podielového spoluvlastníka na reálnu náhradu je užívanie spoločnej veci iným podielovým spoluvlastníkom nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu. Toto právo však nevzniká za situácie, keď tento iný podielový spoluvlastník spoločnú vec buď vôbec neužíva, alebo užíva len časť spoločnej veci v rozsahu neprevyšujúcom jeho spoluvlastnícky podiel, nakoľko za takejto situácie podielovému spoluvlastníkovi, ktorý spoločnú vec neužíva, nič nebráni v tom, aby užívaním celej spoločnej veci alebo zostávajúcej časti spoločnej veci využil svoje oprávnenie spoločnú vec v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu užívať. V danej súvislosti je dôležité zdôrazniť, že oporu v § 137 ods. 1 OZ nemá právo na reálnu náhradu vtedy, keď podielový spoluvlastník, ktorý spoločnú vec neužíva, nemá reálny záujem o užívanie spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu a má v skutočnosti záujem reálne len o peňažnú náhradu za neužívanie spoločnej nehnuteľnosti v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu (čo je aj prípad žalobkyne, ktorej ide zjavne len o reálnu náhradu, nie o užívanie jej podielu). Na týchto záveroch nič nemení ani skutočnosť, že spoločný dom je postavený na pozemku vo výlučnom vlastníctve žalovaného. Jednak sa žalobkyňa stala spoluvlastníkom spoločného rodinného domu výstavbou s vedomím, že tento bude stáť na pozemku vo výlučnom vlastníctve žalovaného, jednak všetci vlastníci majú rovnaké práva a povinnosti a poskytuje sa im rovnaká právna ochrana, preto právo žalobkyne ako podielového spoluvlastníka na prípadné užívanie spoločného rodinného domu (o ktoré však žalobkyňa v skutočnosti záujem nemá) nemôže byť nadradené právam žalovaného ako výlučného vlastníka pozemku, na ktorom je dom postavený. Navyše, ak by bol záujem žalobkyne o prístup k spoločnému domu reálny, nič jej nebránilo iniciovať vzájomnú dohodu.

9. Výkon práv žalobkyne je v príkrom rozpore s dobrými mravmi, s právami žalovaného a oprávnenými záujmami a so zásadou, že vlastníctvo zaväzuje a nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných. Žalobkyňa totiž preukázateľne nikdy reálny záujem nastahovať sa do spoločného domu, bývať v ňom, alebo ho inak užívať neprejavila, čo sama potvrdila, keď výslovne uviedla, že žalovaného nikdy nevyzývala, že chce užívať svoj spoluvlastnícky podiel na spoločnom rodinnom dome. Žalobkyňa, ktorá navyše podľa vlastného udania počas celého trvania podielového spoluvlastníctva k spoločnému domu neuhradila žiaden výdavok s ním spojený, ani do neho nevykonala žiadnu investíciu, teda zjavne ide iba o majetkový prospech v podobe žalovanej náhrady a nie o reálny výkon práv podielového spoluvlastníka, ktorá si navyše neplní ani len elementárne korelujúce povinnosti podielového spoluvlastníka.

10. Žalovaný sa odvoláva aj voči priznanému ročnému úroku z omeškania vo výške 5 % z príslušnej sumy vždy od prvého dňa toho-ktorého kalendárneho mesiaca, pretože rozhodnutie súdu je v časti priznania týchto úrokov v rozpore so zákonom. Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku, vznikol žalobkyňi nárok na zaplatenie úrokov z omeškania od prvého dňa v tom-ktorom mesiaci; pričom nad rámec tohto arbitrárneho konštatovania súdu prvej inštancie, nie je z odôvodnenia napadnutého rozsudku možné odvodiť, na základe čoho súd dospel k záveru, že náhrada za neužívanie spoločnej nehnuteľnosti je určená cyklicky na báze kalendárnych mesiacov a bola splatná vždy v posledný deň príslušného kalendárneho mesiaca (keďže do omeškania sa žalovaný podľa názoru súdu dostal vždy prvým dňom nasledujúceho kalendárneho mesiaca), predovšetkým za situácie, kedy s poukazom na § 122 ods. 3 OZ (podľa ktorého, ak posledný deň lehoty pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň) takáto splatnosť určite nemohla nastať dňa 31.03.2019 (nedeľa), dňa 30.06.2019 (nedeľa), ani dňa 31.08.2019 (sobota) a dňa 01.09.2019 (nedeľa a sviatok), dňa 30.11.2019 (sobota), ani dňa 01.12.2019 (nedeľa), dňa 29.02.2020 (sobota), ani dňa 01.03.2020 (nedeľa), dňa 31.05.2020 (nedeľa), dňa 31.10.2020 (sobota), dňa 01.11.2020 (nedeľa a sviatok) a ani dňa 31.01.2021 (nedeľa). Nemožno akceptovať záver súdu o tom, že žalovaný sa dostal s plnením náhrady za neužívanie spoločnej nehnuteľnosti do omeškania vždy v prvý deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po príslušnom kalendárnom mesiaci. V prípade náhrady za neužívanie spoločnej nehnuteľnosti nie je v Občianskom zákonníku vymedzený žiaden čas plnenia, preto treba v zmysle § 563 OZ vychádzať z toho, že povinný spoluvlastník je náhradu za neužívanie spoločnej

nehnutelnosti povinný vydať prvý deň potom, čo ho oprávnený spoluvlastník požiadal o splnenie a ak nedošlo k takémuto požiadaniu povinného spoluvlastníka už skôr, treba za kvalifikované požiadanie považovať až žalobu, pričom splatnosť pohľadávky nastane deň po doručení takejto žaloby žalovanému. Žalovaný sa tak mohol dostať s celým plnením do omeškania najskôr prvý deň po doručení žaloby, teda dňa 16.07.2021.

11. Žalovaný podal výslovne odvolanie aj čo do výroku III. napadnutého rozsudku, ktorým súd žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 72,60 %, pretože žaloba je v celom rozsahu nedôvodná, teda žiada, aby odvolací súd žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému priznal nárok na plnú náhradu trov konania. Súd prvej inštancie žalobkyni priznal náhradu trov konania 72,60 %, a to vzhľadom na úspech žalobkyne v pomernej časti nároku. Uvádzaný pomer (teda 72,60 %) však nezohľadňuje pomer úspechu a neúspechu obidvoch sporových strán, teda aj úspechu žalovaného, keďže za úspech žalobkyne možno považovať plnenie priznané jej podľa výroku I. napadnutého rozsudku (istina 4.704,- eur a príslušný úrok z omeškania) a za neúspech žalobkyne rozsah, v akom bolo dané konanie čiastočne zastavené (istina 1.776,- eur a príslušný úrok z omeškania). V percentuálnom vyjadrení bola žalobkyňa úspešná v rozsahu 72,59 % a žalovaný bol úspešný v rozsahu 27,41 %; pri zohľadnení pomeru úspechu a neúspechu obidvoch strán sporu bola teda žalobkyňa v konečnom dôsledku úspešná iba v rozsahu 45,18 % a nie vo „výške“ 72,60 % ako sa uvádza v napadnutom rozsudku. Rozhodnutie súdu prvej inštancie teda vychádza aj z nesprávneho právneho posúdenia veci.

12. Žalobkyňa samostatný odvolací návrh nepodala. K doručenému odvolaniu žalovaného podala písomné vyjadrenie, v ktorom uviedla, že Krajský súd v Trnave vo svojom skoršom zrušovacom rozhodnutí č. k. 11Co/55/2022-161 zo dňa 01.03.2023 uviedol predpoklady pre úspešné uplatnenie relutárnej náhrady za nadužívanie spoluvlastníckeho podielu - v rozhodnom čase existovalo podielové spoluvlastníctvo k veci, dotknutý neužívajúci podielový spoluvlastník neužíval vec v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu, absencia dohody o bezplatnom užívaní spoločnej veci iným podielovým spoluvlastníkom, iný spoluvlastník užíval vec nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, alebo bráni druhému spoluvlastníkovi pri užívaní, hoci aj vec neužíva nad rozsah svojho podielu. Všetky tieto predpoklady sú splnené, nakoľko existencia podielového spoluvlastníctva k rodinnému domu so súpisným číslom XXXX vedenému na LV č. XXXX, k. ú. G. bezpečne vyplýva z rozvodového rozsudku a listu vlastníctva a ani sporové strany nenamietali proti danosti tohto predpokladu. Neužívanie spoločnej veci žalobkyňou v rozsahu jej spoluvlastníckeho podielu (alebo v menšom rozsahu) nie je pochybné medzi sporovými stranami. V priebehu konania sa neobjavila informácia, že by existovala akákoľvek dohoda medzi podielovými spoluvlastníkmi (sporovými stranami) ohľadom užívania spoločnej veci. Z vykonaného dokazovania vyplýva postoj žalovaného, že nie je ochotný umožniť žalobkyni užívanie spoločnej domovej nehnuteľnosti, čím došlo a permanentne dochádza k bráneniu užívania spoločnej veci žalobkyňou zo strany žalovaného. Pozemok, na ktorom stojí spoločná domová nehnuteľnosť, je vo výlučnom vlastníctve žalovaného z titulu dedenia. V podstate aj z podaného odvolania vyplýva postoj žalovaného k svojim právam, pokiaľ ide o vlastníctvo k pozemku, čo len potvrdzuje už súdom prvej inštancie identifikovaný postoj žalovaného, že tento nemieni žalobkyni udeliť v akejkoľvek forme súhlas na vstup na jeho pozemok. Na postoj žalovaného bolo možné dedukovať aj z okolností, za akých žalobkyňa opustila spoločnú domácnosť v roku 2014, ako aj z okolností, akým spôsobom sa dostal žalovaný ku kľúčom od spoločnej domovej nehnuteľnosti (vylákание kľúčov cez spoločné maloleté dieťa, ako aj nevrátenie týchto kľúčov). Taktiež v konaní sp. zn. 9C/44/2020, ktorého predmetom je zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k spoločnej domovej nehnuteľnosti, bol prezentovaný záujem žalovaného, ktorý chce mať túto domovú nehnuteľnosť vo svojom výlučnom vlastníctve. Okolnosti opustenia spoločnej domácnosti žalobkyňou v roku 2014, ako ani vylákание kľúčov žalobkyne od spoločnej domovej nehnuteľnosti prostredníctvom spoločného maloletého dieťaťa spochybnené sporovými stranami neboli (zo strany každej z nich bol podaný iný výklad súvisiacich okolností). Žalobkyňa nemá pochybnosť o tom, že žalovaný spoločnú domovú nehnuteľnosť užíva, a to spolu so svojou partnerkou, uvedenému užívaniu spoločnej domovej nehnuteľnosti nasvedčujú návštevy žalobkyne na tvári miesta v rokoch 2020, 2021 a 2023, pričom sporové strany sa vyjadrili v podstate v zhode k priebehu návštevy žalobkyne v roku 2020. Žalovaný sám rozhoduje o faktickom osude spoločnej domovej nehnuteľnosti, sám platí všetky náklady na ňu a aktívne koná v tom smere, aby žalobkyňa nemala resp. stratila záujem o užívanie spoločného domu. So zreteľom na všetky okolnosti prípadu je žalobkyni zo strany žalovaného bránené v akomkoľvek užívaní spoločnej domovej nehnuteľnosti. Pokiaľ ide o výšku relutárnej náhrady, žalovaný v priebehu celého konania nepredniesol námietky ani proti výške tejto náhrady (3 eurá/m²/mesiac) ani proti spôsobu zistenia tejto ceny. Až potom sa začal

venovať tejto téme, keď žalujúca strana vo svojej záverečnej reči na pojednávaní konanom v dňa 25.06.2024 na to poukázala. Žalovaný vo svojom odvolaní namieta, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné ustáliť obdobie, za ktoré bol priznaný nárok na náhradu za neužívanie spoločnej nehnuteľnosti. V následnej argumentácii potom žalovaný dospel k vymedzeniu obdobia, za ktoré bol priznaný predmetný nárok, čím negoval svoju odvolaciu argumentáciu. Z ods. 1. odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva uplatnené obdobie 01.03.2018 - 01.05.2021, ktoré bolo modifikované v zmysle ods. 2 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Žalovaný namieta, že výkon práv žalobkyne je v rozpore s dobrými mravmi, s jeho právami a oprávnenými záujmami, avšak nevysvetlil, v čom tento rozpor spočíva, v čom je uplatnenie tohto práva šikanózne, v čom vedie k neprijateľným dôsledkom a prípadne v čom má oslabovať subjektívne práva žalovaného. Žalobkyňa podanou žalobou sleduje dosiahnutie svojich oprávnených hospodárskych cieľov, keďže sám žalovaný viedol proti žalobkyni množstvo súdnych sporov, ktoré sa týkali vydania bezdôvodného obohatenia titulom zaplatenia 1 splátok spoločného úveru a následne žalovaný vedie množstvo exekučných konaní, teda aj on sám sa snaží proti žalobkyni o dosiahnutie vlastných hospodárskych záujmov. Žalovaný namieta, že nebol ako dlžník interpelovaný, s čím však nie je možné súhlasiť, nakoľko žalovaný bol a je uzročený s celkovou situáciou, z ktorej vychádza žaloba, navyše aj aktívne koná, aby vytvoril situáciu, v ktorej žalobkyňa nemôže a ani nemá záujem spoločnú domovú nehnuteľnosť užívať. Žalovaný presne vie, že žalobkyňa spoločnú domovú nehnuteľnosť neužíva a vďaka žalovanému ani nemôže užívať, preto žalovaný musí rátať aj s eventualitou kompenzovať ukrátenie práv druhého podielového spoluvlastníka. Žalobkyňa preto navrhovala napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a žalovaného zaviazat' na náhradu trov odvolacieho konania žalobkyni.

13. K vyjadreniu žalobkyne podal žalovaný písomné vyjadrenie (replika), v ktorom uviedol, že trvá na stanovisku, že spoločný rodinný dom v rozhodnom období neužíval, a to už vôbec nie nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu, pričom žalobkyni zároveň nijako nebráni vo vstupe do spoločného rodinného domu, o ktorého užívanie však žalobkyňa podľa vlastného udania v rozhodnom období žiaden reálny záujem nejavila. Žalobkyňa opomína, že dôkazné bremeno je primárne na jej strane, keď tvrdí, že má nárok na náhradu za neužívanie spoločnej nehnuteľnosti, teda je povinná preukázať splnenie všetkých podmienok vzniku a trvania daného nároku za celé obdobie, za ktoré žiada jeho prisúdenie, čo neurobila. Navyše, žalobkyňa nezaujala vôbec žiadne stanovisko k odvolacím námietkam uvádzaným v odseku 36. až odseku 42. odvolania a tieto ani nijako nespochybnila. Žalobkyňa uvádza, že žalovaný v priebehu celého konania nevzniesol žiadne námietky voči výške požadovanej relutárnej náhrady a ani spôsobu jej zistenia, avšak žalovaný konštantne odo dňa 29.07.2021, kedy sa písomne vyjadril k podanej žalobe, namietal voči celému uplatnenému nároku, ktorý už v prvopočiatku konania výslovne poprel s tým, že táto jeho procesná obrana v sebe logicky zahŕňala tiež spochybnenie žalovanej výšky relutárnej náhrady, pričom voľba konkrétnych prostriedkov procesného útoku na preukázanie požadovanej sumy relutárnej náhrady bola výlučne na žalobkyni, ktorá zvolila nevhodnú formu odborného vyjadrenia realitnej kancelárie, ktoré sa konkrétne neviazalo ani k spoločnému rodinnému domu a ani k celému rozhodnému obdobiu, a teda z tohto vyjadrenia nemožno odvodiť žalobkyňou tvrdené skutočnosti, ani konkrétne vo vzťahu k spoločnému rodinnému domu a ani konkrétne na celé rozhodné obdobie. Navyše odvolacia námietka žalovaného preukazovala jeden z odvolacích dôvodov, podľa ktorého súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Bez akejkoľvek relevantnej odozvy zo strany žalobkyne ostali aj odvolacie námietky žalovaného, podľa ktorých nebolo doteraz zo strany žalobkyne jednoznačne vymedzené, za aké konkrétne časové obdobie si voči žalovanému nárok vlastne uplatnila. Je síce pravda, že žalovaný vo svojej odvolacej argumentácii sám dospel k vymedzeniu obdobia, za ktoré bol predmetný nárok priznaný, avšak žalobkyňa ani vo svojom vyjadrení k odvolaniu neuviedla žiadne konkrétne vymedzenie časového obdobia, za ktoré si príslušný nárok vlastne uplatnila. V predmetnom spore bol pritom súd prvej inštancie podľa § 216 ods. 1 CSP viazaný žalobným návrhom žalobkyne a nemohol ho prekročiť. Vo vzťahu k námietke žalobkyne, že žalovaný sám nevysvetlil, v čom spočíva tvrdený rozpor výkonu práv žalobkyne s dobrými mravmi, jeho právami a oprávnenými záujmami; žalovaný uviedol, že v odseku 49. odvolania uvedený rozpor podrobne vysvetlil. Napokon sama žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu výslovne uvádza, že podanou žalobou sleduje dosiahnutie svojich oprávnených hospodárskych cieľov a o istú formu odvetu za žalovaným podané žaloby a nie o reálny výkon práv podielového spoluvlastníka. Vo vzťahu k námietke žalovaného, že nebol interpelovaný, žiaden zo žalobkyňou uvádzaných dôvodov nie je takou okolnosťou, ktorá by vylučovala aplikáciu § 563 OZ; navyše podľa logiky žalobkyne si žalovaný zjavne mal sám proaktívne domyslieť, že si danú náhradu nárokuje. Žalobkyňa mala podľa § 373 ods. 4 CSP možnosť ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neuplatnila pred súdom prvej inštancie, uplatniť najneskôr v lehote na vyjadrenie

k odvolaniu, čo však neurobila. Žalobkyňa tak nijako nespochybnila tvrdenia žalovaného o tom, že a) žalobkyňa sama uviedla, že žalovaného žiadnym spôsobom nevyzvala, aby jej spoločnú nehnuteľnosť sprístupnil a že ani nemala reálny záujem spoločný dom užívať, b) ak by bol záujem žalobkyne o prístup k spoločnému domu reálny, žalobkyňa nič nebránilo využiť dostupné právne prostriedky na dosiahnutie tohto prístupu, najmä iniciovať vzájomnú dohodu, c) sama žalobkyňa podľa vlastného udania počas celej doby trvania podielového spoluvlastníctva k spoločnému domu neuhradila žiaden výdavok s ním spojený, ani do neho nevykonala žiadnu investíciu, d) z odôvodnenia rozsudku nie je možné nijako odvodiť, na základe čoho dospel súd k záveru, že relutárna náhrada je určená cyklicky na báze kalendárnych mesiacov a bola splatná vždy v posledný deň mesiaca, najmä ak takáto splatnosť podľa zákona určite nemohla nastať, e) súd žalobkyňu nesprávne priznal náhradu trov konania v pomere 72,60 %, ktorý nijako nezohľadňuje pomer úspechu a neúspechu obidvoch sporových strán, pri zohľadnení ktorého by bola žalobkyňa (za stavu podľa napadnutého rozsudku) úspešná iba v rozsahu 45,18 %. Žalovaný preto navrhoval, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a prizná mu voči žalobkyňu nárok na plnú náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania.

14. K písomnej replike žalovaného podala žalobkyňa písomné vyjadrenie (duplika), v ktorom uviedla, že zotrváva na svojom postoji, vzťahy medzi sporovými stranami ako bývalými manželmi sú napäté a nevyrovnané, čo sa prenáša aj do obsahu ich prednesov. Pokiaľ žalovaný uvádza, že trvá na svojom procesnom stanovisku, podľa ktorého spoločný dom v rozhodnom období neužíval a že žalobkyňa nijak nebráni vo vstupe do dvora (vo výlučnom vlastníctve žalovaného); tak žalovaný síce v konaní predniesol určité skutočnosti k užívacím pomerom (na pojednávaní konanom dňa 16.04.2024 – str. 5 zápisnice ohľadom užívania druhého – zdedeného rodinného domu s tým, že žalovaný bol súdom inštruovaný, aké dôkazy má predložiť ohľadom svojich tvrdení, následne ale žalovaný dňa 29.04.2024 oznámil súdu, že požadované doklady nevie doložiť), rozhodné dôkazy nedoložil a zmaril tým možnosť posúdenia (ne)užívania spoločného rodinného domu. Užívanie alebo neužívanie spoločného rodinného domu sa deje vo sfére výlučného vplyvu a výlučného rozhodovania žalovaného bez možnosti akejkoľvek ingerencie zo strany žalobkyne. Okrem toho sa žalobkyňa viackrát pokúsila o vstup na pozemok vo výlučnom vlastníctve žalovaného a vždy to dopadlo zle. Pri jednej takejto návšteve bolo evidentné, že spoločný rodinný dom užíva žalovaný a v dome bola aj ďalšia osoba, na čo reflektoval aj súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Stav, že žalobkyňa nemôže vstúpiť na pozemok vo výlučnom vlastníctve žalovaného (ako dvor patriaci k spoločnému rodinnému domu) naďalej trvá, boli vykonané viaceré pokusy (2020, 2021 a 2023). Úvahy žalujúcej strany v tomto smere boli zhrnuté do vyjadrenia zo dňa 24.09.2024. Tak ako žalovaný sleduje svoje hospodárske (a možno aj iné, mimoprávne) záujmy opakovaným podávaním žalôb o vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalobkyňu titulom úhrady 1 splátok hypotekárneho úveru, nemožno vytykať žalobkyňu, že v tomto konaní sleduje svoje oprávnené právne aj hospodárske záujmy. Pre žalobkyňu spoločný rodinný dom predstavuje predmet umŕtveného vlastníctva, k svojmu vlastníctvu nemá prístup. Žalovaný nie je ochotný viesť zmysluplný dialóg o riešení vzájomných otázok, svoje ponuky predkladá formou ultimát. Výzvy na sprístupnenie spoločnej nehnuteľnosti boli (aj osobné, aj písomné), prebiehali medzi sporovými stranami aspoň od mája 2023 do septembra 2024 rokovania, ktoré nikdy nevedli k žiadnym akceptovateľným záverom a žalovaný pravidelne požaduje na žalobkyňu, aby prispela na úhradu splátok hypotekárneho úveru a žalobkyňa určitú časť pohľadávok žalovaného aj uhradila. Rozhodnutie súdu prvej inštancie preto navrhuje potvrdiť ako vecne správne.

15. Ďalšie vyjadrenia v odvolacom konaní strany nepodal.

16. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie žalovaného bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – zároveň stranou v ktorej neprospech bolo rozhodnutie v odvolaní napadnutých častiach vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné, preto je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutých

častiach zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušiť a vec podľa § 391 ods. 1 CSP v zrušenom rozsahu vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

17. Odvolací súd na tomto mieste považuje za potrebné uviesť, že hoci uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 11Co/55/2022-161 zo dňa 01.03.2023 bol zrušený medzitýmny rozsudok Okresného súdu Galanta č. k. 5C/21/2021-118 zo dňa 24.03.2022, na toto odvolacie konanie nie je dôvod aplikovať ust. § 390 CSP, pretože jednak predmetným medzitýmny rozsudkom nebolo rozhodnuté o celom predmete sporu a tiež na vydanie medzitýmneho rozsudku v predmetnej sporovej veci podľa záverov odvolacieho súdu ani neboli splnené podmienky (neúčelnosť) a súd mal teda rozhodnúť o celej prejednávanej veci.

18. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie na základe ním vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia veci rozhodol vecne správne, pokiaľ vyhovel žalobe žalobkyne o zaplatenie náhrady za užívanie predmetu spoluvlastníctva nad rozsah spoluvlastníckeho podielu žalovaného (§ 137 OZ), keď dospel k záveru, že žalovaný tým, že od žalobkyne vylákal kľúče od spoločného domu a viac jej ich nevrátil, prejavil úmysel do budúca neumožniť žalobkyni nehnuteľnosť v rozsahu jej spoluvlastníckeho podielu užívať, pričom súd neveril žalovanému, že spoločný rodinný dom neužíva, pretože tam má aj trvalé bydlisko a podľa súdu je nelogické, ak by býval v inom dome, aby žalobkyni znemožňoval užívať spoločný rodinný dom; súd tiež zohľadnil, že žalovaný v rozvode konaní uviedol, že maloletá sa u neho v obvyklom prostredí v spoločnom rodinnom dome cíti dobre; tiež zohľadnil, že pozemok, na ktorom stojí spoločný rodinný dom je vo výlučnom vlastníctve žalovaného, čo žalobkyni rovnako bráni užívať spoločný rodinný dom, pretože na vstup na pozemok potrebuje súhlas žalovaného. Súd nemal za preukázané, že sa žalovaný (a kedy) presťahoval do zdedeného rodičovského domu, okolnosti pri návšteve žalobkyne v roku 2020 vyhodnotil ako preukazujúce, že žalovaný trvale užíval spoločný rodinný dom aj s tretou osobou, pričom ani pri opakovaných ohlásených návštevách v novembri 2021 a v októbri 2023 žalovaný žalobkyni neumožnil vstup na nehnuteľnosť. Súd uzavrel, že žalovaný nepreukázal, že spoločnú nehnuteľnosť neužíval, preto ak nehnuteľnosť užíval nad rámec spoluvlastníckeho podielu, vzniklo mu bezdôvodné obohatenie, za ktoré musí poskytnúť peňažnú náhradu. Pretože žalovaný včas a relevantne nepoprel ani tvrdenia žalobkyne o výške nájomného, súd vyčíslil výšku nároku v žalobkyňou uplatnenej výške, pričom náhradu jej priznal za obdobie od decembra 2018 do februára 2021 a vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby za obdobie od 01.03.2018 do 01.11.2018 v sume 1.776 eur s prísl., v tejto časti konanie zastavil, pričom žalobkyni považoval za dôvodné priznať tiež úroky z omeškania od prvého dňa v tom-ktorom mesiaci.

19. Žalovaný s rozhodnutím súdu prvej inštancie nesúhlasil a v odvolaní namietal, že z napadnutého rozsudku nie je možné ustáliť obdobie, za ktoré bol žalobkyni voči žalovanému priznaný nárok na náhradu za neužívanie spoločnej nehnuteľnosti, pričom ani zo strany žalobkyne nebolo doteraz v spore jednoznačne vymedzené, za aké konkrétne časové obdobie si nárok vlastne uplatnila. Súčasne súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď žalovaný namietal najmä to, že z napadnutého rozsudku nie je zrejmé, či dôvodom pre priznanie nároku žalobkyni bolo, že žalovaný spoločný dom užíval nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, alebo že žalobkyni bránil v užívaní spoločného domu, prípadne kombinácia uvedených skutočností. Podľa skutkových zistení súdu žalovaný od žalobkyne ešte počas trvania manželstva mal vylákať kľúče od spoločného domu a viac ich žalobkyni nevrátiť, čím mal „dosvedčiť“ úmysel znemožniť žalobkyni spoločný dom užívať, a to hoci súd súčasne uznal, že žalobkyňa sama uviedla, že žalovaného žiadnym spôsobom nevyzvala, aby jej nehnuteľnosť sprístupnil a ani nemala reálny záujem spoločný dom užívať. Žalovaný však v konaní vysvetlil, že jeho konanie nebolo v žiadnom prípade motivované snahou vylúčiť žalobkyňu z užívania spoločného domu. Úvahy súdu, že ak by žalovaný býval v inom dome, nemal dôvod znemožniť žalobkyni svoj spoluvlastnícky podiel na spoločnom dome užívať, sú nepodložené a špekulatívne, keďže trvalý pobyt má čisto evidenčný charakter a nič nevytvára o tom, kde žalovaný v rozhodnom období reálne býval, pričom tvrdenie súdu, že úmysel žalovaného eliminovať užívanie spoločného domu žalobkyňou vylučoval, aby užíval iný, susediaci dom v jeho výlučnom vlastníctve je kapciózne, nemajúce oporu vo vykonanom dokazovaní. Žalovaný poukazoval na to, že v predmetnom spore je dôkazné bremeno primárne na žalobkyni, ktorá je povinná preukázať splnenie všetkých podmienok vzniku a trvania nároku za celé obdobie, za ktoré žiada jeho prisúdenie, avšak žalobkyňa toto dôkazné bremeno neuniesla, čo súd vyriešil prenosom tohto dôkazného bremena na žalovaného, ktorý mal podľa súdu preukázať, že neužíval spoločný dom. Dôkazom toho, že žalovaný nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu spoločný dom užíval, však nie je incident vyvolaný žalobkyňou v roku 2020, pričom ide o ojedinelý

prípadoch počas viac ako troch rokov, za ktoré si žalobkyňa uplatňovala nárok na náhradu, jednak žalovaný všetky okolnosti, ktoré boli dôvodom, že vychádzal zo spoločného domu v domácom oblečení a v papučkách presvedčivo vysvetlil. Pokiaľ ide o návštevy žalobkyne v novembri 2021 a opakovane v októbri 2023, tieto boli v čase, ktorý nespadá do relevantného obdobia. Žalovaný spochybnil tiež výšku priznanej náhrady, pretože odhad nájmu rodinných domov zo dňa 12.02.2021, sa neviaže konkrétne k spoločnému domu, ani na celé rozhodné obdobie. Žalobkyni ide zjavne len o relatívnu náhradu, nie o užívanie jej podielu, ktorá ohľadom prístupu k spoločnému domu cez pozemok žalovaného mohla predovšetkým iniciovať vzájomnú dohodu. Výkon práv žalobkyne je v rozpore s dobrými mravmi, lebo žalobkyňa nikdy reálny záujem nasťahovať sa do spoločného domu, bývať v ňom, alebo ho inak užívať neprejavila, žalovaného nikdy nevyzývala, že chce užívať svoj spoluvlastnícky podiel na spoločnom rodinnom dome. Žalovaný namietal aj voči priznaným úrokom z omeškania, pretože jednak z rozsudku nie je možné odvodiť, na základe čoho súd dospel k záveru, že náhrada za neužívanie spoločnej nehnuteľnosti je určená cyklicky na báze kalendárnych mesiacov a bola splatná vždy v posledný deň príslušného kalendárneho mesiaca a tiež z dôvodu, že v prípade náhrady za neužívanie spoločnej nehnuteľnosti nie je v Občianskom zákonníku vymedzený žiaden čas plnenia, preto treba podľa § 563 OZ vychádzať z toho, že povinný spoluvlastník je zaviazaný náhradu za neužívanie spoločnej nehnuteľnosti vydať prvý deň potom, čo ho oprávnený spoluvlastník požiadal o splnenie a ak nedošlo k takémuto požiadaniu povinného spoluvlastníka už skôr, treba za kvalifikované požiadanie považovať až žalobu, pričom splatnosť pohľadávky nastane deň po doručení takejto žaloby žalovanému. Voči výroku o trovách konania žalovaný namietal nesprávne určenie pomeru čistého úspechu žalobkyne v spore, keď súd prvej inštancie nezohľadnil hrubý úspech žalovaného.

20. Žalobkyňa sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie stotožnila, mala za to, že sú splnené všetky predpoklady priznania relatívnej náhrady za nadužívanie spoluvlastníckeho podielu, pričom dokazovaním bol preukázaný postoj žalovaného neumožniť žalobkyni užívanie spoločnej domovej nehnuteľnosti, čím došlo k bráneniu užívania spoločnej veci žalobkyňou zo strany žalovaného. Žalovaný spoločnú domovú nehnuteľnosť užíva spolu so svojou partnerkou, čo preukazujú návštevy žalobkyne na tvári miesta v rokoch 2020, 2021 a 2023. Pokiaľ ide o výšku relatívnej náhrady, žalovaný v priebehu celého konania nepredniesol námietky ani proti výške tejto náhrady, ani proti spôsobu zistenia tejto ceny. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné ustáliť obdobie, za ktoré bol priznaný nárok na náhradu za neužívanie spoločnej nehnuteľnosti tak v následnej argumentácii sám dospel k vymedzeniu obdobia, za ktoré bol priznaný predmetný nárok. Žalobkyňa podanou žalobou sleduje len dosiahnutie svojich oprávnených hospodárskych cieľov. Pokiaľ žalovaný namietal, že nebol ako dlžník interpelovaný, tak žalovaný aktívne koná, aby vytvoril situáciu, v ktorej žalobkyňa nemôže a ani nemá záujem spoločnú domovú nehnuteľnosť užívať, preto musí rátať s kompenzáciou ukrátených práv druhého podielového spoluvlastníka.

21. Vzhľadom na odvolacie námietky uplatnené žalovaným, zaoberal sa odvolací súd predovšetkým otázkou, ako súd prvej inštancie ustálil obdobie, za ktoré žalobkyni priznal nárok na náhradu za nadužívanie spoločnej nehnuteľnosti žalovaným. Z obsahu spisu vyplýva, že v podanej žalobe zo dňa 11.05.2021, doručenej súdu prvej inštancie dňa 28.05.2021, žalobkyňa výslovne uviedla, že náhrady sa domáha za obdobie od novembra 2017 do súčasnosti, t. j. za uplynulých 36 mesiacov. Už toto jej tvrdenie je neurčité, pretože od novembra 2017 do podania žaloby v máji 2021 neuplynulo 36 mesiacov, ale uplynulo vyše 42 mesiacov. Táto nezrovnalosť pokračuje v žalobnom petite, v ktorom sa žalobkyňa domáha zaplatenia sumy 6.480 eur, čo pri požadovanej náhrade v sume 180 eur/mesiac, by predstavovalo náhradu za 36 mesiacov ($6.480 \text{ eur} : 180 \text{ eur/mesiac} = 36 \text{ mesiacov}$), avšak pokiaľ ide o úroky z omeškania, zo žalobného petitu vyplýva, že tieto žalobkyňa požadovala od marca 2018 do mája 2021, teda celkom za 39 mesiacov. Žaloba žalobkyne je tak neurčitá a nezrozumiteľná v tom, za aké konkrétne obdobie – t. j. presne od ktorého dátumu po ktorý konkrétny dátum si žalobkyňa nárok na náhradu za nadužívanie spoluvlastníckeho podielu žalovaným uplatnila, teda čo predstavuje tzv. relevantné obdobie. V odôvodnení žaloby sa uvádza, že je to obdobie od novembra 2017 do mája 2021, za 36 mesiacov, v skutočnosti 42 mesiacov a v samotnom žalobnom petite si síce žalobkyňa nárok uplatnila za 36 mesiacov, avšak za iné obdobie od marca prípadne februára r. 2018 do mája resp. apríla r. 2021. Žalobkyňa tiež v žalobe nešpecifikovala, kedy boli podľa nej jednotlivé čiastkové mesačné nároky splatné, teda či mesačne pozadu, t. j. za príslušný mesiac k poslednému dňu v každom mesiaci, alebo boli splatné vopred, t. j. na príslušný mesiac vždy k prvému dňu v príslušnom mesiaci; z ktorého dôvodu nie je jednoznačne zrejmé, či si nárok podľa žalobného petitu uplatňuje za obdobie od 1.2.2018 do 30.04.2021, alebo od 1.3.2018 do 31.05.2021 (v oboch prípadoch je to 39 mesiacov).

22. Túto vadu žaloby, spočívajúcu v jej neurčitosti a nezrozumiteľnosti, potom súd prvej inštancie relevantným postupom podľa § 129 ods. 1 CSP neodstraňoval, ani v tomto smere žalobkyňu v zmysle § 150 ods. 2 CSP nevyzval na doplnenie skutkových tvrdení. Žalobkyňa neskôr v konaní vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania, podaním zo dňa 11.10.2021 (č. I. 73 spisu), zobrala žalobu späť v časti o zaplatenie sumy 1.776 eur, pričom v tomto podaní vôbec nešpecifikovala čo predmetnú sumu predstavuje, resp. za aké konkrétne obdobie – mesiace, či ich časti, vzala podanú neurčitú žalobu späť. Tiež nie je z tohto späťvzatia zrejmé, či a v akej časti vzala späť pôvodne uplatnené príslušenstvo. Z upraveného žalobného petitu na č. I. 76 vyplýva, že sa ďalej v konaní domáha zaplatenia sumy 4.704 eur, podľa uplatnených úrokov z omeškania zrejme za obdobie - pomernej časti mesiaca november 2018 až do januára 2021, t. j. suma 4.704 eur zrejme predstavuje náhradu za obdobie 26 mesiacov a 4 dni mesiaca november 2018 (t. j. $26 \times 180 = 4.680$ eur; $180:30 \text{ dní} = 6$ eur/deň; $4704 \text{ eur} - 4680 \text{ eur} = 24$ eur; $24 \text{ eur} : 6 \text{ eur/deň} = 4$ dni), avšak žalobkyňa takto určito svoj nárok v predmetnom podaní neopísala. V zmysle § 216 CSP, je pritom súd žalobným návrhom viazaný a nesmie ho prekročiť. Zároveň je súd povinný rozhodnúť o celom predmete sporu. Z čiastočného späťvzatia žaloby žalobkyňou podaním zo dňa 11.10.2021 však nie je zrejmé, akú presnú časť žalobného nároku uplatneného v žalobe zobrala žalobkyňa späť, pretože ak v žalobe žiadala náhradu v sume 6.480 eur (t. j. za 36 mesiacov), avšak úroky z omeškania požadovala za 39 mesiacov – pravdepodobne od 2/2018 do 4/2021; tak v podaní z 11.10.2021 požadovala náhradu v sume 4.704 eur (čo by bolo 26 mesiacov a 4 dni), avšak úroky z omeškania požadovala pravdepodobne za 4 dni mesiaca november 2018 do 31.01.2021 (žalobu zobrala späť v sume 1.776 eur, čo by bolo 9 mesiacov a 26 dní avšak neuviedla, v akej časti berie späť príslušenstvo). Kým teda v žalobe relevantné obdobie začínalo zrejme vo 2/2018, v podaní z 10.11.2021 začínalo v 11/2018; teda o 9 mesiacov a 26 dní neskôr; relevantné obdobie však končilo podľa žaloby v 4/2021 a podľa podania z 11.10.2021 končilo už skôr v 1/2021, pričom je otáznne, či žalobkyňa zobrala žalobu späť aj za obdobie 2/2021 – 4/2021 a či teda súd prvej inštancie rozhodol o celom uplatnenom nároku. Ide tu pritom iba o logické úvahy odvolacieho súdu vychádzajúce zatiaľ iba z predpokladu, že úroky z omeškania si žalobkyňa uplatňuje pozadu za každé mesačné obdobie so splatnosťou posledného dňa v mesiaci a to od 1. dňa nasledujúceho mesiaca. Rozhodujúce skutkové tvrdenia žalobkyne, za aké relevantné obdobie (t. j. od – do), si nárok na náhradu za nadužívanie uplatňuje, však dosiaľ v konaní chýba, čo robí jej nárok neurčitým a nezrozumiteľným.

23. Stanovenie presného obdobia, za ktoré si žalobkyňa nárok uplatňuje, je pritom rozhodujúce z hľadiska dokazovania, t. j. preukazovania nadužívania spoluvlastníckeho podielu žalovaným, ako aj dôsledného vyhodnotenia žalovaným vznesenej námietky premlčania. Súd prvej inštancie pritom v napadnutom rozhodnutí neuvádza svoje vlastné závery, kedy v skutočnosti podielové spoluvlastníctvo sporových strán k predmetnej nehnuteľnosti vzniklo. Žalovaný sa bránil, že podielové spoluvlastníctvo vzniklo až dňa 27.11.2018. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uvádza, že manželstvo strán bolo rozvedené rozsudkom právoplatným dňa 26.11.2015, pričom BSM malo byť zrušené (správne zaniklo, pozn. odvol. súdu), právoplatnosťou rozsudku o rozvoде manželstva, avšak súd prvej inštancie už neuvádza, kedy presne sa bezpodielové spoluvlastníctvo strán v zmysle ust. § 149 ods. 3 OZ zo zákona transformovalo na spoluvlastníctvo podielové, teda od kedy by žalobkyňa najskôr prislúchala náhrada za nadužívanie spoluvlastníckeho podielu žalovaným.

24. Ani z napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, nie je možné jednoznačne dospieť k záveru, za aké konkrétne relevantné obdobie – ktoré mesiace, si žalobkyňa nárok uplatnila a súd prvej inštancie jej nárok priznal. V ods. 1 odôvodnenia, súd prvej inštancie uvádza, že pôvodne uplatnené obdobie vo výške nároku 6.480 eur predstavovalo obdobie od 01.03.2018 do 01.05.2021, s tým, že žalobkyňa vzala žalobu späť v sume 1.776 eur – súd už neuvádza za aké obdobie. V ods. 26 súd prvej inštancie uvádza, že nárok žalobkyne priznal za obdobie od decembra 2018 do februára 2021, čo by predstavovalo obdobie 27 mesiacov, čomu však nezodpovedá suma istiny 4.704 eur (čo je náhrada za 26 mesiacov a 4 dni), ako ani v skutočnosti vo výroku súdom prvej inštancie priznané úroky z omeškania za obdobie pomernej časti mesiaca november 2018 do januára 2021 vrátane (ak odvolací súd vychádza zo záveru súdu v ods. 27 že žalovaný sa dostal do omeškania vždy 1. dňa v tom ktorom mesiaci). Mätúce je potom ďalej vyjadrenie súdu prvej inštancie v ods. 31. odôvodnenia, kde súd uviedol, že žalobkyňa zobrala žalobu späť v časti za obdobie od 01.03.2018 do 01.11.2018 v sume 1.776 eur, lebo potom nie je zrejmé, ako súd prvej inštancie posudzoval mesiac november r. 2018, keď žaloba mala byť vzatá späť do 01.11.2018 a súd priznal nárok od decembra 2018 a pôvodne v žalobe žalobkyňa uplatňovala aj nárok za mesiac november 2018; ani ako sa súd vysporiadal s tým, že v žalobe bol nárok uplatnený „do súčasnosti“, t.

j. dátum spísania žaloby bol 11.05.2021, úroky z omeškania v žalobe boli uplatňované za mesiac apríl 2021, avšak v späťvzati žaloby boli uplatňované len za január 2021 a súd v odôvodnení rozsudku uvádza, že k späťvzatiu žaloby došlo za obdobie od 01.03.2018 do 01.11.2018, t. j. nie za mesiace 2/2021 až 4/2021, a súd podľa rozsudku nárok priznal za obdobie do februára 2021.

25. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa v spore dosiaľ jednoznačne nešpecifikovala, za aké presné relevantné obdobie si nárok na náhradu za nadužívanie spoluvlastníckeho podielu žalovaným vo výške 4.704 eur uplatňuje. Suma 4.704 eur by pritom pri požadovanej náhrade 180 eur za mesiac, predstavovala náhradu za obdobie 26 mesiacov a 4 dní (t. j. $26 \times 180 = 4.680$ eur; $180 \text{ eur/mesiac} : 30 \text{ dní} = 6 \text{ eur/deň}$; $4.704 \text{ eur} - 4.680 \text{ eur} = 24 \text{ eur}$; $24 \text{ eur} : 6 \text{ eur/deň} = 4 \text{ dni}$; spolu 26 mesiacov a 4 dni), len nie je jednoznačné, akého obdobia sa požadovaná náhrada. Žalobkyňa neuviedla relevantné substancované skutkové tvrdenia, od kedy presne a do kedy náhradu požaduje. Súd vadu neurčitosti a nezrozumiteľnosti žaloby v tomto smere neodstraňoval, táto nebola odstránená ani podaním žalobkyne zo dňa 11.10.2021 obsahujúcim čiastočné späťvzatie žaloby a zostala neurčitá aj po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ktorý sa v odôvodnení napadnutého rozsudku s týmito nedostatkami náležite nevysporiadal, naopak z jeho rozhodnutia nie je zrejmé, za aké relevantné obdobie (t. j. nie počet mesiacov, ale konkrétne obdobie) si žalobkyňa nárok uplatnila, v ktorej časti zobrala nárok späť, čo teda presne zostalo predmetom konania a za aké presné obdobie súd prvej inštancie žalobkyni nárok priznal a ako v tomto smere posúdil žalovaným v konaní vznesenú námietku premlčania.

26. Zistenie relevantného obdobia, za ktoré si žalobkyňa nárok uplatňuje má pritom význam nielen pre posúdenie námietky premlčania vznesenej žalovaným, ale aj pre vyhodnotenie samotného dokazovania, ktoré mal súd prvej inštancie sústredene posudzovať práve vo vzťahu k relevantnému obdobiu. Nie je totiž podstatné, či žalovaný hocikedy svoj spoluvlastnícky podiel nadužíval, ale rozhodujúce je zistenie, či žalovaný spoluvlastnícky podiel nadužíval v relevantnom období (a to po celú jeho dobu), za ktoré si žalobkyňa nárok uplatňuje. Určenie relevantného obdobia má samozrejme význam aj pre stanovenie výšky náhrady. Pretože sa súd prvej inštancie s otázkou stanovenia presného obdobia, za ktoré si žalobkyňa nárok uplatňuje náležite v konaní, ani v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal, je jeho rozhodnutie v tomto smere nepreskúmateľné a odvolacie námietky žalovaného boli teda plne dôvodné. Žalobkyňa pritom ani vo vyjadrení k odvolaniu relevantné obdobie nešpecifikovala (iba uvádza k čomu dospel žalovaný a k čomu súd), ani skutkovo obdobie uplatnenia nároku neodôvodnila.

27. Žalovaný ďalej v odvolaní namietal nesprávne závery súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o posúdenie dôvodnosti nároku žalobkyne na náhradu za nadužívanie jeho spoluvlastníckeho podielu. Predovšetkým mal za to, že z rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je zrejmé, či nárok žalobkyni súd priznal z dôvodu, že žalovaný spoločný dom užíval nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, alebo že žalobkyni bránil v užívaní spoločného domu, prípadne z oboch dôvodov. Poukazoval na to, že žalobkyňa sama uviedla, že nemala záujem predmetný dom užívať a žalovaného nikdy nevyzývala na sprístupnenie nehnuteľnosti, pričom za špekulatívne považoval závery súdu, že od žalobkyne vylákal kľúče od domu (navyše ešte v čase BSM) s úmyslom jej užívanie domu znemožniť, tiež záver súdu, že nepreukázal užívanie iného domu, lebo by potom nebolo logické, aby žalobkyni znemožňoval užívanie spoločného domu. Namietal, ako súd posúdil otázku dôkazného bremena v spore, keď v skutočnosti zaťažil dôkazným bremenom preukázať, že dom neužíval, žalovaného. Okolnosť, že žalovaný užíval spoločný dom nad rámec jeho spoluvlastníckeho podielu, alebo že žalobkyni bránil v užívaní potom nepreukazuje jednorazový incident v roku 2020, pričom ďalšie návštevy žalobkyne boli až v novembri 2021 a v októbri 2023, čo je však po čase, za ktorý si žalobkyňa nárok uplatňuje.

28. Pokiaľ ide o právne posúdenie žalobou uplatneného nároku, odvolací súd poukazuje v tomto smere na závery vyslovené v uznesení č. k. 11Co/55/2022-161 zo dňa 01.03.2023, v ktorom uviedol, že predpokladom úspešného domáhania sa relutárnej náhrady je preukázanie skutočností: a) v rozhodujúcom čase existovalo podielové spoluvlastníctvo k veci, b) dotknutý (neužívajúci) podielový spoluvlastník neužíval vec v rozsahu jeho spoluvlastníckeho podielu, c) dôvod neužívania nepramení z dohody o bezplatnom užívaní iným spoluvlastníkom, d) iný spoluvlastník užíval vec nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu, ktorý zasahuje do rozsahu podielu dotknutého podielového spoluvlastníka, alternatívne vtedy, ak jeden podielový spoluvlastník bráni druhému spoluvlastníkovi v užívaní, hoci aj vec neužíva nad rozsah svojho podielu. Zároveň v tomto uznesení odvolací súd inštruoval, že žalobkyňa

je povinná konkretizovať, v čom spočíva nadužívanie a uvedené skutočnosti aj preukázať, pričom súdu prvej inštancie uložil vec komplexne posúdiť.

29. Odvolací súd nemá dôvod sa od vyššie uvedených právnych záverov odkloniť, nadôvažok poukazuje tiež na právne závery vyslovené v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/184/2010 zo dňa 27.10.2010, z ktorého vyplýva, že ide o nárok v zmysle ustanovenia § 137 ods. 1 OZ. Jeho nevyhnutným predpokladom je užívanie tejto veci druhým spoluvlastníkom (ostatnými spoluvlastníkmi) nad rozsah jeho (ich) spoluvlastníckeho podielu. Neužívanie veci v rozsahu spoluvlastníckeho podielu spoluvlastníkom musí byť dôsledkom jej užívania druhým spoluvlastníkom nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Len v takomto prípade sa spoluvlastník užívajúci spoločnú vec nad rozsah spoluvlastníckeho podielu podieľa na prisvojovaní si úžitkovej hodnoty veci vo väčšej miere, než zodpovedá jeho podielu. Nie je pritom rozhodujúce, či tento stav vyplýva z dohody spoluvlastníkov (okrem ak by jej súčasťou bola aj dohoda o bezplatnom užívaní celej veci alebo jej časti), alebo z rozhodnutia väčšinového spoluvlastníka, alebo či ide o faktický stav. Je zrejmé, že ak by spoločná vec vôbec nebola spoluvlastníkmi užívaná, žiaden nárok na náhradu za jej neužívanie by medzi nimi nevznikol. Rovnako takýto nárok nevzniká ani v prípade, ak spoluvlastník užíva len časť veci v rozsahu neprevyšujúcom jeho spoluvlastnícky podiel, pretože v takomto prípade nič nebráni druhému spoluvlastníkovi, aby sa tiež podieľal na svojom užívaní oprávnení v rozsahu svojho podielu a to užívaním zostávajúcej časti veci. Dôvod pre ktorý tento spoluvlastník prípadne spoločnú vec neužíva, nie je právne významný a rovnako tak nie je významné ani prípadné užívanie časti veci treťou osobou. Pri posudzovaní rozsahu užívania spoločnej veci však nemusí byť rozhodujúca len veľkosť užíwanej časti veci (výmera časti pozemku), ale rozhodujúca môže byť úžitková (hospodárska) hodnota užíwanej časti veci, ak je táto hodnota, vzhľadom na konkrétne okolnosti, u jednotlivých častí veci, rozdielna. Uvedené právne závery, boli zopakované tiež napr. v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/2/2024 zo dňa 29.05.2025, takže ich možno považovať za súčasť ustálenej rozhodovacej praxe.

30. V predmetnej sporovej veci teda na žalobkyni ležalo dôkazné bremeno preukázať, že žalovaný užíval v rozhodnom (relevantnom) období (dosiaľ však presne neustálenom, pozn.) spoločnú nehnuteľnosť nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, prípadne žalobkyni v užívaní nehnuteľnosti bránil, hoc aj sám vec neužíval nad rozsah svojho podielu.

31. Predovšetkým z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie nárok žalobkyne opakovane vnútorne rozporne posudzuje raz ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, potom tiež ako nárok podľa § 137 ods. 1 OZ. Náležité právne posúdenie nároku žalobkyne je však dôležité aj pre posúdenie námietky premlčania žalovaného. Staršia judikatúra skutočne nárok spoluvlastníka za nadužívanie spoluvlastníckeho podielu druhým spoluvlastníkom posudzovala ako bezdôvodné obohatenie, avšak ako bolo uvedené vyššie, z aktuálnej ustálenej judikatúry vyplýva, že tento nárok spoluvlastníka má základ v ustanovení § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie pritom ani nevysvetľuje, prečo nárok žalobkyne posudzuje raz ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia (ods. 14., záver ods. 19 odôvodnenia) a inokedy ako nárok podľa § 137 ods. 1 OZ (ods. 15., ods. 16, ods. 21. odôvodnenia), čo činí jeho rozhodnutie vnútorne rozporným a nepreskúmateľným.

32. Súd prvej inštancie tiež nesprávne posúdil otázku dôkazného bremena vo veci, keď uzavrel, že žalovaný neuniesol svoje bremeno tvrdenia o neužívaní spoločnej nehnuteľnosti a tiež, že neuniesol dôkazné bremeno o inej výške nájomného v uvedenom čase za danú nehnuteľnosť, ako tvrdila žalobkyňa. V spore o náhradu za nadužívanie spoluvlastníckeho podielu druhým podielovým spoluvlastníkom, dôkazné bremeno preukázať, buď že žalovaný žalobkyni bránil v užívaní nehnuteľnosti, resp. že spoločnú nehnuteľnosť užíval nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, spočíva predovšetkým na žalobcovi. Žalobkyňa svoj nárok v žalobe odôvodňovala stručne tým, že jednak žalovaný užíva spoločný rodinný dom nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu a jednak tiež tým, že jej v užívaní (a to čo i len vo vstupe) rodinného domu bráni, ktoré skutočnosti bližšie nepopísala. Neskôr v podaní zo dňa 11.10.2021 doplnila, že z domu sa musela odsťahovať ešte pred rozvodom z dôvodu agresívneho správania žalovaného, ktoré bližšie nešpecifikovala. Uvádza, že sa v roku 2020 pokúšala vstúpiť do domu, pričom ju žalovaný napadol, čo bolo riešené ako priestupok. Tiež so zreteľom na túto situáciu – kedy mal žalovaný z rozsvieteného domu vyjsť v domácom oblečení a v papučiach, počula tiež v dome inú osobu a psa, odvodzovala nadužívanie jeho spoluvlastníckeho podielu. Poukazovala na to, že od nej vylákal kľúče od domu (ešte počas trvania BSM, pozn.) a viac jej ich nevrátil, pričom dôvodom

bránenia v užívaní má byť tiež okolnosť, že dom stojí na pozemku vo výlučnom vlastníctve žalovaného, teda by potrebovala jeho súhlas so vstupom na pozemok, aby mohla dom užívať. Ďalej sa vstupu žalobkyňa domáhala až v období po podaní žaloby, v novembri 2021 a v októbri 2023, ktoré obdobie však už nespadá do uplatneného nároku. Pisomná výzva na sprístupnenie nehnuteľnosti je až z 04.11.2021 (t. j. po podaní žaloby). Žalovaný tvrdenia žalobkyne o nadužívaní spoluvlastníckeho podielu a bránení jej v užívaní nehnuteľnosti popieral, uviedol, že konanie o priestupku bolo ako neopodstatnené zastavené, pričom poukazoval na rozvodový spis, z ktorého agresivita žalovaného ako dôvod odchodu žalobkyne zo spoločného domu vôbec nevyplýva. Uvádzal, že žalobkyňa o užívanie domu nemala záujem a ani ho nikdy nevyzývala na jeho sprístupnenie.

33. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že tým, že žalovaný od žalobkyne vylákal kľúče od domu a jej ich nevrátil, dosvedčil svoj úmysel, jej do budúcnosti užívanie nehnuteľnosti znemožniť. Súd prvej inštancie však nezohľadnil, že predmetné kľúče mal od žalobkyne získať ešte počas trvania BSM sporových strán k uvedenej nehnuteľnosti, ani tvrdenie žalovaného, že žalobkyňa o užívanie domu nemala záujem a ani ho na sprístupnenie nikdy nevyzývala. Ďalej mal súd za to, že je nelogické, ak by žalovaný býval v inom dome, aby žalobkyne znemožňoval užívať spoločný rodinný dom. Trvalé užívanie spoločného rodinného domu súd odvodil z okolností pri jednorazovej návšteve žalobkyne v dome v roku 2020. Bránenie v užívaní nehnuteľnosti súd videl v skutočnosti, že výlučným vlastníkom pozemku pod domom je žalovaný, ako aj v opakovaných neúspešných návštevách v novembri 2021 a v októbri 2023, čo však bolo obdobie po uplatnenom nároku. Na základe uvedeného súd uzavrel, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno o neužívaní spoločnej nehnuteľnosti nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu.

34. Súd prvej inštancie sa evidentne právnymi závermi odvolacieho súdu v uznesení sp. zn. 11Co/55/2022 náležite neriadil, najmä pokiaľ ide o posúdenie predpokladov úspešného priznania predmetnej náhrady, posúdenie dôkazného bremena, ako i povinnosti komplexného posúdenia veci. Predovšetkým, tiež vzhľadom na okolnosť, že si v prvom rade neustálil relevantné obdobie, za ktoré si žalobkyňa nárok uplatňovala, neposudzoval dôsledne vykonané dokazovanie práve vo vzťahu k tomuto relevantnému obdobiu. Totiž práve a len vo vzťahu k rozhodujúcemu obdobiu (za ktoré si žalobkyňa nárok uplatňuje) bol súd prvej inštancie povinný posúdiť rozhodujúce okolnosti preukazujúce nadužívanie spoluvlastníckeho podielu žalovaným, alebo bránenie ním v užívaní nehnuteľnosti žalobkyňou. Súd tiež nesprávne zaťažil žalovaného povinnosťou preukázať, že v dome v rozhodujúcom období nebýval. S argumentmi žalovaného prednesenými v spore na jeho obranu sa náležite nevyporiadal. Naopak žalobkyňa bránenie v užívaní nehnuteľnosti odôvodňovala agresívnym správaním žalovaného, ktoré nešpecifikovala, preukazovala, že iba raz v roku 2020 sa pokúšala neúspešne vstúpiť do nehnuteľnosti. Je potrebné tiež uviesť, že len samotná okolnosť, že žalovaný v dome býval, neznamená sama o sebe, že svoj spoluvlastnícky podiel nadužíval, alebo že by samotná táto okolnosť v užívaní nehnuteľnosti žalobkyňou bránila. V tomto smere totiž dosiaľ absentujú relevantné skutkové tvrdenia žalobkyne, ako žalovaný po celé rozhodujúce obdobie spoločný dom užíval a či nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu a v čom konkrétne žalobkyňa videla bránenie jej v užívaní spoločného rodinného domu, keď vo svojej výpovedi dňa 16.04.2024 výslovne uviedla, že potom, ako opustila spoločnú domácnosť, nemala úmysel nasťahovať sa späť do rodinného domu. Súd prvej inštancie však neuviedol, či a v čom konkrétne žalobkyňa svoje dôkazné bremeno uniesla. Správne boli právne závery súdu prvej inštancie, že neužívanie veci v rozsahu spoluvlastníckeho podielu spoluvlastníkom musí byť dôsledkom jej užívania druhým spoluvlastníkom nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu; len v takomto prípade sa spoluvlastník užívajúci spoločnú vec nad rozsah spoluvlastníckeho podielu podieľa na prisvojovaní si úžitkovej hodnoty veci vo väčšej miere, než zodpovedá jeho podielu; nárok nevzniká, ak spoluvlastník užíva len časť veci v rozsahu neprevyšujúcom jeho spoluvlastnícky podiel, pretože v takomto prípade nič nebráni druhému spoluvlastníkovi, aby sa tiež podieľal na svojom užívacom oprávnení. Súd prvej inštancie síce uviedol správne právne úvahy, avšak pri hodnotení vykonaného dokazovania sa nimi dôsledne neriadil a zistený skutkový stav takto komplexne, zo všetkých relevantných hľadísk dôsledne nevyhodnotil, čo činí jeho rozhodnutie predčasné, vnútorne rozporné a v konečnom dôsledku nepreskúmateľné.

35. Rovnaký záver platí, aj pokiaľ ide o vyhodnotenie dôkazného bremena v spore, ohľadom preukázania výšky žalobkyňou požadovanej náhrady. Žalobkyňa výšku svojho nároku preukazovala predložením odborného vyjadrenia zo dňa 12.02.2021, vo vzťahu ku ktorému žalovaný na pojednávaní dňa 24.03.2022 vzniesol relevantnú obranu spočívajúcu v tom, že predložené odborné vyjadrenie nezohľadňuje špecifikáciu spoločnej nehnuteľnosti, ani okolnosť, že spoločný dom stojí na pozemku vo

výlučnom vlastníctve žalovaného, teda že ide o cenu určenú len všeobecne, informatívneho charakteru. Hoci túto obranu žalovaný predniesol v záverečnej reči na pojednávaní dňa 24.03.2022, medzitýmny rozsudok vynesený na tomto pojednávaní bol zrušený, teda na túto obranu bolo treba v ďalšom konaní prihliadať. Žalobkyňa na ňu konkrétne nereagovala. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uzavrel, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno predložením odhadu inej realitnej kancelárie, či odborného posudku, ktorým by poprel tvrdenia žalobkyne o výške nájomného. Avšak dôkazné bremeno o výške uplatnenej náhrady zaťažovalo žalobkyňu. Táto predložila odborné vyjadrenie z februára 2021 o výške nájmu rodinných domov v G. 3 eurá/m², bez uvedenia akejkoľvek špecifikácie. Žalovaný závery tohto odborného vyjadrenia relevantne spochybnil, keď poukázal na to, že predložený dôkazný prostriedok sa netýka konkrétnej nehnuteľnosti v spoluvlastníctve žalovaných a nezohľadňuje špecifikum predmetnej veci, že dom je na pozemku vo výlučnom vlastníctve žalovaného, ku ktorej okolnosti sa žalobkyňa nevyjadrila. Navyše súd prvej inštancie otázku dôkazného bremena sporových strán opätovne neposúdil so zreteľom na relevantné obdobie, pretože na žalobkyňu spočívalo dôkazné bremeno preukázať výšku nároku za dané relevantné obdobie. Odborné vyjadrenie sa podľa všetkého vzťahuje na február 2021, čo by podľa malo byť už po relevantnom období, resp. na jeho konci. Súd prvej inštancie teda všetky okolnosti veci náležite nevyhodnotil a otázku dôkazného bremena ohľadom výšky nároku posúdil tiež nesprávne.

36. Ďalšia odvolacia argumentácia žalovaného smerovala voči priznaniu úrokov z omeškania. V tomto smere sa odvolací súd stotožnil s jeho argumentáciou, že z napadnutého rozsudku nie je možné odvodiť, na základe čoho súd dospel k záveru, že náhrada za neužívanie spoločnej nehnuteľnosti je určená na báze kalendárnych mesiacov a bola splatná vždy v posledný deň príslušného kalendárneho mesiaca a tiež s argumentom, že v prípade náhrady za neužívanie spoločnej nehnuteľnosti nie je v Občianskom zákonníku vymedzený žiaden čas plnenia, preto mal súd prvej inštancie aplikovať ust. § 563 OZ, teda že spoluvlastník je povinný náhradu za neužívanie spoločnej nehnuteľnosti vydať prvý deň potom, čo ho oprávnený spoluvlastník požiadal o splnenie a ak nedošlo k takémuto požiadaniu povinného spoluvlastníka už skôr, treba za kvalifikované požiadanie považovať až žalobu, pričom splatnosť pohľadávky nastane deň po doručení takejto žaloby žalovanému. Skutočne rozhodnutie súdu prvej inštancie je v časti priznania úrokov z omeškania žalobkyňi nepreskúmateľné, súd vôbec neuvádza svoje úvahy, kedy nastala splatnosť nároku žalobkyne, prečo práve po častiach v mesačných obdobiach a prečo práve ku konkrétnemu dňu, ktorý súd prvej inštancie ani neuvádza, iba bez ďalšieho priznal žalobkyňi úroky z omeškania vždy od prvého dňa každého mesiaca.

37. Rovnako bola správna argumentácia žalovaného, pokiaľ namietal určenie rozsahu nároku žalobkyne na náhradu trov konania, keď súd prvej inštancie pomerný úspech žalobkyne v spore v zmysle § 255 ods. 2 CSP určil nesprávne, ako len hrubý úspech žalobkyne od ktorého neodpočítal hrubý úspech žalovaného, čím by správne určil čistý úspech žalobkyne v spore, v ktorom rozsahu by žalobkyňa mala správne nárok na náhradu trov konania (konkrétne hrubý úspech žalobkyne predstavoval, 72,59 %, hrubý úspech žalovaného predstavoval 100 % - 72,59 % = 27,41 %, teda čistý úspech žalobkyne v spore predstavoval 72,59 % - 27,41 % = 45,18 %).

38. S poukazom na vyššie uvedené bolo nevyhnutným, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu, t. j. vo vyhovujúcom výroku I. a vo výroku III. o trovách konania zrušil s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP, keďže súd prvej inštancie svojím nesprávnym procesným postupom (neodstránením neurčitosti a nezrozumiteľnosti podanej žaloby pokiaľ ide o určenie relevantného obdobia za ktoré si žalobkyňa nárok uplatňuje a odôvodnením napadnutého rozhodnutia vnútorne nerozporným a nepreskúmateľným spôsobom) znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (prednesenie náležitej procesnej obrany aj pokiaľ ide o vyhodnotenie námietky premĺčania), pričom tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom; a tiež s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP, lebo súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci (posúdenie základu nároku zároveň ako bezdôvodného obohatenia a zároveň ako nároku podľa § 137 ods. 1 OZ, tiež nesprávne posúdenie otázky dôkazného bremena v spore, nesprávne posúdenie splatnosti nároku a dôvodnosti nároku na úroky z omeškania, ako aj nesprávne určovanie pomeru čistého úspechu strany v spory pre účely trov konania) nevykonal relevantne potrebné dôkazy, keď vzhľadom na mieru zlyhania súdu prvej inštancie nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom a podľa § 391 ods. 1 CSP odvolací súd vec v zrušenom rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

39. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný vyslovenými právnymi názormi odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), bude v prvom rade ustáliť relevantné obdobie, za ktoré si žalobkyňa vôbec nárok uplatňuje, potom riadne v súlade s platnou procesnou normou vykonať všetky pre vec relevantné a stranami riadne navrhnuté dôkazy potrebné pre posúdenie veci v súlade s ust. § 137 CSP, skutkový stav následne opätovne komplexne so zreteľom na dôkazné bremeno sporových strán vyhodnotiť, na zistený skutkový stav aplikovať všetky náležité hmotnoprávne ustanovenia, potom vo veci (o celom predmete sporu) opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je nevyhnutné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2, 3, 4 CSP odôvodniť. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie opätovne o náhrade trov, včítane náhrady trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

40. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

- 20 -
28Co/153/2024

Proti tomuto uzneseniu nie je dovolanie prípustné.